

HỒI 457

Nan Giải Tử Kết

K

hẩu Trọng thất kinh, lách mình che chắn cho Trinh tẩu cùng đại cừu nhân Vũ Văn Hóa Cập. Tỉnh Trung Nguyệt gạt bảo kiếm của Phó Quân Tường, kêu lên: "Tường di xin hay nghe một câu của tiểu điệt."

Phó Quân Tường mặt ngọc ứng hồng: "Tránh ra! Ai là Tường di của ngươi."

Nàng uốn lưng, bảo kiếm biến hóa tinh kỳ khiến cả kẻ không còn lòng dạ nào hân thưởng như Vũ Văn Hóa Cập cũng phải kinh ngạc, lách khỏi Tỉnh Trung Nguyệt của Khẩu Trọng trong đường tơ kẽ tóc, thân hình uyển chuyển, trường kiếm đột ngột bật lên cực kỳ hiểm độc chém vào mặt gã không hề lưu tình.

Khẩu Trọng không dám mạo phạm, thành ra chân tay bị trói buộc, đành thấy chiêu chiết chiêu rồi thu hồi thế công, hoành đao chặn lại.

Phó Quân Tường hét vang: "Còn có chiêu số như vậy à. Ngã này!" Thần thái vô cùng kiêu mỹ, đượm vẻ ngây thơ của thiếu nữ chưa trưởng thành.

Một cước tung ra, không hề tị hiềm, nhắm ngay hạ âm Khẩu Trọng.

Từ Tử Lăng đứng bên phải, Hâu Hi Bạch đứng sau đều bị phong thái động nhân của nàng khiến tim đập nhanh hơn. Nhưng chỉ có Từ Tử Lăng hiểu được nỗi oán giận của nàng với Khẩu Trọng.

Dịch Kiếm Thuật chuyên về nắm bắt trước ý liệu của địch, điều kiện tiên quyết là phải nắm vững trình độ ngộ hầu bắt được thóp địch thủ. Hiển nhiên nàng cực kỳ coi trọng Khẩu Trọng, nhưng gã không dám mạo phạm nên chỉ sử dụng độ nắm thành công phụ, khiến Dịch Kiếm Thuật của nàng "gặp địch mà không đoán được", không thể thi triển, rõ ràng là đã đi sai một nước cờ.

"Bùng!"

Khẩu Trọng ép tả chưởng xuống, chặn đứng một cước không niệm tình di điệt của Phó Quân Tường, gã phải tận lực mới không bị nội kinh chấn ngã lên mình Trinh tẩu, kinh hãi

nhìn vị di di còn nhỏ hơn mình một hai tuổi, nói: “Tuồng di luyện Cửu Huyền đại pháp đến tầng thứ tám rồi! Lợi hại!”

Phó Quân Tuồng cũng không ngờ gã có thể ngạnh tiếp một cước toàn lực, cười lên lạnh lạnh: “Một chương của ngươi cũng vậy. Xem nào! Ta phải cắt cái lưỡi dẻo quẹo của ngươi xuống mới được.”

Nàng lùi lại, đoạn xoay người lướt tới, bảo kiếm hóa thành trận mưa vạn đạo cầu vòng kỳ ảo lừng lẹ chém vào Khấu Trọng.

Hầu Hi Bạch lấy bút mực tùy thân, xòe Mỹ Nhân phiến, vẽ lại hình Phó Quân Tuồng lên mặt quạt có hình Thượng Tú Phương, có vẽ gã rung động mãnh liệt trước sắc đẹp của nàng.

Trinh tẩu đột nhiên quay lại, ôm chặt Vũ Văn Hóa Cập, với nàng mà nói, hẳn là nam nhân duy nhất trên đời toàn tâm toàn ý yêu thương nàng.

Vũ Văn Hóa Cập ruột gan tan nát ôm Vệ phu nhân vào lòng, với bản tính tự phụ cùng thân phận địa vị quyền thế nghiêng trời, hẳn chưa bao giờ nghĩ rằng có ngày không thể bảo vệ nữ nhân của mình.

Không hiểu có phải oan nghiệt kiếp trước mà lần đầu tiên gặp Vệ Trinh Trinh, hẳn đã không cầm lòng được. Trước đó, hẳn từng động lòng với nhiều nữ nhân nhưng chiếm được liền vứt bỏ ngay, chỉ có với nàng là rẽ tình ăn sâu.

Tiếng trống đã ngừng lại, đột nhiên lại vang lên.

Từ Tử Lăng không lý tới nhưng với chuyện khó xử trước mắt, gã cũng thúc thủ vô sách, làm cách nào mới khiến Phó Quân Tuồng hiểu được tình cảnh lưỡng nan của hai gã?

Khấu Trọng biết nếu còn tiếp tục nương tay, đừng nói đến chuyện bảo vệ cho Trinh tẩu cùng Vũ Văn Hóa Cập, e rằng tiểu mệnh cũng khó lòng giữ được. Tuồng di trẻ trung của gã thật quá lợi hại, chiêu nào cũng rình đoạt mệnh. Gã ngậm thở dài, vươn thẳng vai lên, trở thành uy mãnh cực độ. Tinh Trung Nguyệt liên tục chém ra, mỗi đao đều hết sức chuẩn xác đón đỡ trường kiếm của Phó Quân Tuồng, như thể biết trước hết biến hóa trong chiêu thức của nàng.

Dịch Kiếm Thuật đấu với Dịch Kiếm Thuật.

Phó Quân Tuồng thành linh lùi lại, tra kiếm vào bao, mỉm cười nhìn Khấu Trọng chăm chú: “Ta đánh không lại ngươi.”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Khấu Trọng vội tra đao, cúi người nói: "Tuồng di đại nhân đại lượng, thứ cho tiểu điệt tội bất kính, ài, xin hãy nghe tiểu điệt giải thích nội tình."

Giương mặt Phó Quân Tuồng lại lạnh như băng sương, không khác gì mưa tuyết ngoài trời, ngữ khí bình tĩnh phi thường: "Không cần giải thích, khi nào sư tôn Nam hạ sẽ tự đến tìm các ngươi nói chuyện."

Đoạn lui lại đến bên Hầu Hi Bạch, nghiêng đầu nhìn qua, thần thái yêu kiều nói: "Hảo tiểu tử, lại đi vẽ nô gia, muốn bị ăn đòn chắc?"

Khấu, Từ nghe vậy đưa mắt nhìn nhau. Vị di di này lúc lạnh lùng, ác độc, lúc lại ngây thơ khả ái khiến người ta hồ đồ, không thể hiểu nổi. Tiếc là hai gã đã mất đi tâm tình hân thưởng, thậm chí đến hậu quả nghiêm trọng của lần hiểu lầm này, không thể giải quyết được.

Hầu Hi Bạch được mỹ nhân để mắt mà thất kinh, lúng túng nói: "Tính xấu của tại hạ vẫn không đổi được, đúng là đáng đánh!"

Phó Quân Tuồng cười yêu kiều: "Xem ngươi vẽ cũng không tệ, cái đầu này tạm thời gửi lại trên cổ ngươi vậy."

Đoạn nhảy lui lại, biến mất ngoài đại môn ngoại đường.

Khấu Trọng ủ rũ quay qua nói với Từ Tử Lăng: "Sao ngươi lại không nói giúp ta vài câu?"

Từ Tử Lăng cười khổ: "Ta biết nói gì?"

Khấu Trọng cũng cười khổ.

Giọng Vũ Văn Hóa Cặp vang lên: "Hai vị chịu niệm tình quen biết với Trình Trinh, Vũ Văn Hóa Cặp ta cảm kích phi thường."

Khấu Trọng thấy ngữ khí của hắn không tầm thường, hơi rung động, quay lại hỏi với vẻ kinh ngạc: "Ngươi biết giao tình của bọn ta với Trình tẩu sao?"

Vũ Văn Hóa Cặp ôm chặt Trình tẩu, thần sắc bình tĩnh đáp: "Ta biết mọi chuyện về Trình Trinh, sao lại không biết quan hệ giữa nàng và các vị. Bản nhân chỉ có một tâm nguyện cuối cùng, hy vọng hai vị có thể nể mặt Trình Trinh, thành toàn cho chúng tôi, chôn bản nhân và nàng cùng một huyệt."

Ba gã đồng thời kinh hoàng, biết rằng không ổn, vội nhảy bổ đến chỗ hai người.

Vũ Văn Hóa Cặp lại ngồi xuống ghế, song thủ vẫn ôm chặt Trinh tẩu, máu tươi từ mồm, mắt, tai rỉ ra, xem ra tự đoạn kinh mạch.

Tiếng bước chân vang lên rầm rập bên ngoài.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng càng kinh hãi hơn, phát giác Trinh tẩu đã độc phát thân vong, tức thì chân tay lạnh buốt, đầu óc trống rỗng, hoang mang không hiểu mình đang ở chốn nào, tình cảnh tàn khốc này không thể thay đổi được nữa rồi.

Hầu Hi Bạch đặt tay lên vai hai gã, ủ rũ khuyên: "Đây có lẽ là phương pháp duy nhất khiến tình ái kiếp này của họ còn dài mãi."

Gương mặt Trinh tẩu vẫn bình tĩnh, an nhàn, tựa như nói lên rằng cái chết là kết thúc tốt nhất với nàng.

Thanh âm hùng tráng của Lưu Hắc Thát từ ngoài đại môn vang lên: "Cung hỉ hai vị lão đệ báo được đại cừu."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bốn mắt nhìn nhau, muốn khóc mà không thành tiếng, trong lòng không còn hận Vũ Văn Hóa Cặp nữa, vô luận là yêu hay hận, tất cả đến đây cũng kết thúc.

oOo

Hai gã đi theo chiếc xe ngựa chở quan tài Vũ Văn Hóa Cặp và Trinh tẩu từ đông môn xuất thành, Lưu Hắc Thát tự thân hộ tống một đoạn.

Cờ xí trên Hứa Thành đã đổi sang của Đại Hạ, ngoài thành quân doanh dày đặc, đèn đuốc rực trời, thế trận cực thịnh, tràn ngập không khí của kẻ chiến thắng.

Vũ Văn Hóa Cặp và Trinh tẩu tự tận chưa được một thời thần, trời vẫn tối mờ, mưa tuyết vẫn chậm chậm đổ xuống giữa màn đêm, hai gã có cảm giác tê cứng, trống trải.

Vũ Văn Hóa Cặp là nguyên hung giết Dương Quảng nên dù hắn đã chết nhưng thủ cấp vẫn có giá trị lợi dụng to lớn. Nếu không phải Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đề xuất yêu cầu muốn bí mật an táng hắn được toàn thân, làm gì có chuyện Lưu Hắc Thát đồng ý. Thành ra có thể coi quan hệ với Trinh tẩu chính là may mắn của hắn.

Lưu Hắc Thát đi cạnh hai gã, nói: "Ta ở lại đợi hai vị lão đệ quay về uống rượu tẩy uế, được chăng?"

Hai gã đồng thanh nhận lời, dẫn xe về vùng sơn dã phủ đầy tuyết trắng.

Khấu Trọng liếc nhìn Từ Tử Lăng phụ trách cầm cương, thấy gã trần trời nhìn về vùng hoang dã ngập tuyết, thở than: "Vận mệnh đúng là khó đoán, ai ngờ rằng Trình tẩu lại thành ái phi của đại cừu gia của chúng ta, hôm nay lại an nghỉ tại nơi hoang vu này."

Từ Tử Lăng quay nhìn Khấu Trọng, hé cười héo hắt, trầm giọng đáp: "Trình tẩu đã sớm nảy ra ý muốn chết, lúc tẩu ấy quay lại ôm Vũ Văn Hóa Cập đã uống luôn độc hoàn, lúc đó chỉ có Vũ Văn Hóa Cập biết được. Ài! Tận mắt thấy nữ nhân mình yêu thương chết trong lòng mình, rốt cuộc có mùi vị thế nào nhỉ?"

Khấu Trọng lòng như dao cắt, không nói thành lời.

Tiếng vó ngựa vang lên, từ phía sau đuổi tới.

Khấu Trọng ngoái lại nhìn, là Hầu Hi Bạch vốn nói rằng có việc, không thể đi cùng.

Hầu Hi Bạch giục ngựa đến bên xe, vui mừng thốt: "Xong rồi!"

Đầu óc hai không còn linh hoạt, không hiểu Đa Tình Công Tử này muốn nói gì, ngạc nhiên hỏi: "Xong cái gì?"

Hầu Hi Bạch đáp: "Cuối cùng tiểu đệ cũng vẽ xong một bức tranh, mang đến làm vật bồi táng cho hai người bọn họ."

Khấu Trọng vung roi, nhẹ nhàng quật vào mông ngựa, cỗ xe tứ mã tức thì tăng tốc, lướt đi vào giữa màn tuyết trắng mênh mang.

oOo

Bên con đường lớn ở Nam môn Hứa Thành bày một bàn rượu dành cho bốn người: Lưu Hắc Thát, Hầu Hi Bạch, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Mặt trời chưa lặn xuống non tây, chôn cất Vũ Văn Hóa Cập cùng Trình tẩu đã lấy mất của ba gã một ngày trời.

Qua ba tuần rượu, Lưu Hắc Thát thấp giọng nói với Khấu, Từ: “Nhập thổ vi an, ai không phải chết, chỉ là ai đi trước một bước mà thôi? Giả như chết là sang thế giới khác, ngày sau chúng ta chẳng phải đều tụ họp ở đó sao? Đến lúc đó mới phát giác những ân oán oán lúc còn sống toàn là những chuyện đáng cười.”

“Phạch” một tiếng, Hầu Hi Bạch xòe Mỹ Nhân phiến, hướng mặt về Thượng Tú Phương, Phó Quân Tường cho ba người thấy, tay kia vỗ bàn khen: “Hai câu cuối cùng của Lưu soái quả nhiên hay! Có thể thấy huynh không chỉ là người có tấm lòng rộng mở, còn là hán tử coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.”

Khấu Trọng liếc cây thiết phiến của Hầu Hi Bạch, hất hàm nói: “Mấy nữ nhân này, ai cũng khiến ta nhức đầu, ba người cùng tụ tập lại càng khiến lão gia tử khó lòng sống nổi.”

Lưu Hắc Thát và Hầu Hi Bạch đang cố gắng xoa dịu hai gã, thỉnh thoảng phát giác Khấu Trọng đã “bình thường” lại, tựa như không còn buồn phiền nữa, nên đưa mắt nhìn nhau.

Từ Tử Lăng điềm đạm nâng chén: “Chúng tôi đúng là đã trúng độc, may mà có giải dược tại đây, để bốn huynh đệ chúng ta uống thêm một chút.”

Mọi người hoan hô âm trời, uống cạn tro đáy bốn chén rượu tẩy uế.

Lưu Hắc Thát giơ ngón tay cái lên khen: “Hay! Không hổ là hảo huynh đệ của Lưu mỗ, nâng lên được cũng bỏ xuống được. Chỉ bằng chúng ta bỏ qua những chuyện lật vật, đi thẳng vào chính đề?”

Khấu Trọng vỗ trán: “May mà huynh đề tỉnh đệ, quên mất mình là đặc sứ của Vương Thế Sung, phụng xú mệnh của hần đến kết giao với lão bản của Lưu đại ca.”

Lưu Hắc Thát cười đến khản giọng: “Hà! Lão bản... hay thật! Bất quá Đâu gia chắc sẽ thích kiểu xưng hô do chính Khấu Thiệu soái danh chấn thiên hạ tặng cho này.”

Một giọng nói trầm ổn hào hùng từ con đường lớn truyền tới: “Hắc Thát nói không sai, chỉ cần là vật Thiệu soái tặng, Đâu Kiến Đức ta tất nhiên sẽ vui mừng đón nhận.”

Bốn người vội đứng dậy nghênh đón.

Đâu Kiến Đức cùng nhập bàn, khắp người đầy bụi, hiển nhiên bôn ba đường xa đến đây. Y phân phó tùy tùng trấn thủ bên ngoài, rồi nhảy qua ngạch cửa, quét mắt nhìn ba người, rồi cuộc dừng lại trên mình Khấu Trọng, cười vang: “Nghe danh không bằng gặp mặt, Khấu huynh đệ quả nhiên là rồng trong loài người. Hạnh hội, hạnh hội.”

Khấu Trọng luôn mồm khiêm nhượng.

Lưu Hắc Thát lại giới thiệu Từ Tử Lăng cùng Hầu Hi Bạch, năm người chúc qua chúc lại uống cạn nửa vò rượu, Đâu Kiến Đức mỉm cười nói: “Quân Đường biết chúng ta chiếm được Hứa Thành, đã bắt đầu rút khỏi Ngụy Huyện, chúng ta có nên thừa thế truy kích?”

Khấu Trọng chấn động trong lòng, quân Đường rút đi, đất của nhà Ngụy rơi cả vào tay Đâu Kiến Đức, khiến thanh thế của y càng thịnh, lại thành thế không còn gì ngăn cách với quân Đường, đại chiến sắp đến lúc bùng nổ.

Lưu Hắc Thát trầm ngâm: “Lý Thần Thông không đáng cho Hắc Thát để mắt nhưng Lý Thế Tích là danh tướng đương đại, chỉ qua việc Lý Mật vào Quan Trung đầu hàng mà y vẫn có năng lực chống lại Vương Thế Sung đủ hiểu y là nhân tài. Lần này y nghe tin mà rút, cố nhiên e ngại uy thế quân ta, chứ không có ý dụ địch. Ngu kiến của thuộc hạ là tình hình trước mắt còn lộn xộn, đầu tiên hãy củng cố chiến quả, tuyên dương phong thái nhân ái của quân ta với con dân của nhà Ngụy, đến lúc quân dân một lòng mới tiến quân về phía tây, diệt trừ Lý Thế Tích cùng quân lính Ngõa Cương.”

Hầu Hi Bạch thâm tán thưởng tận đáy lòng.

Đâu Kiến Đức nói: “Hiện tại Tổng Kim Cương trước sau tấn công hai đại trọng trấn Tấn Châu, Long Môn, buộc Lý Nguyên Cát, Bùi Tích bỏ Tịnh Châu mà chạy, Thái Nguyên đang lúc nguy cấp, nếu chúng ta không nhân cơ hội này đánh quân Sơn Đông của Lý Thế Tích, đợi đến lúc Lý Thế Dân ổn định xong Thái Nguyên thì thời cơ đã qua, Thiếu soái thấy thế nào?”

Khấu Trọng đang uống đến mờ mắt, rượu vào càng sâu thêm, lòng đầy cảm xúc, chẳng qua không để lộ ra. Nghe Đâu Kiến Đức hỏi, gã miễn cưỡng lấy tinh thần, tỏ ra ngạc nhiên: “Sao Lý Nguyên Cát lại bại trận nhanh như vậy, có phải Lý Thế Dân giỏi trò?”

Đâu Kiến Đức rót một chén, định thần nhìn Khấu Trọng: “Có Bùi Tích làm giám quân, Lý Thế Dân sao dám tác quái.”

Bùi Tích là đại thần có quan hệ thân tín nhất với Lý Uyên, được Lý Uyên đặc biệt phái theo giám sát quân tình, mục đích chính là để dàn xếp cho Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát.

Khấu Trọng nhìn sang Từ Tử Lăng, thấy gã im lặng, không để tâm nghe chuyện, biết rằng Trình tẩu tự tận tạo thành đả kích vĩnh viễn trong lòng gã, cố nén nỗi đau trong lòng, nói: “Trước khi Lý Thế Dân đánh bại Tổng Kim Cương, Đâu công phải đánh bại được quân Sơn Đông của Lý Thế Tích, nhược bằng không, Lý Thế Dân thừa thế kéo rốc đến Lạc Dương, Lý Thế Tích có thể dễ dàng cầm chân Đâu công tại bờ bắc Đại Hà, ngài đành trơ mắt nhìn Lý Thế Dân thôn tính Lạc Dương thôi.”

Đậu Kiến Đức nhìn rượu trong chén, tỏ vẻ trầm tư, y có cảm giác Khấu Trọng cao thâm mặt trắng.

Hầu Hi Bạch mỉm cười: "Nghe khẩu khí của Thiếu soái, Tổng Kim Cương tất sẽ bại."

Khấu Trọng muốn rũ bỏ ưu tư cho Từ Tử Lăng bèn lái chủ đề sang gã: "Lăng thiếu gia có ý kiến gì chăng?"

Từ Tử Lăng cười khố: "Các vị xin đừng trách, tại hạ tịnh không để tâm nghe các vị đối thoại, chiều này của Khấu Trọng định bốn cột tại hạ đây mà."

Lưu Hắc Thát thầm than, y đương nhiên hiểu Từ Tử Lăng là dạng người nào, nói lại tường tận cho gã nghe chủ đề câu chuyện.

Đậu Kiến Đức tỏ ra rất hứng thú: "Đây đích xác là chủ đề thảo luận thú vị."

Từ Tử Lăng tỏ ra bội phục: "Tại hạ đồng ý với Khấu Trọng, Tổng Kim Cương và Lý Thế Dân đều là cao thủ tinh thông binh pháp, vốn cả hai không phân cao thấp. Chỉ khác nhau ở chỗ Tổng Kim Cương chỉ là con chó của Đột Quyết, không được lòng người, Lý Thế Dân tất biết lợi dụng nhược điểm này khiến y toàn quân tan nát."

"Bốp!"

Đậu Kiến Đức vỗ bàn khen: "Hay cho câu không được lòng người! Hiện giờ mỗi cũng tin chắc Tổng Kim Cương không phải là đối thủ của Lý Thế Dân. Nếu đã vậy, chúng ta phải mau chuẩn bị tiến về phía tây tấn công quân Đường, lập tức xua quân bức Lý Thế Tích quyết chiến."

Song mục Lưu Hắc Thát sáng rực dị quang, nâng chén lên: "Hắc Thát kính Đậu gia một chén, chúc quân ta kỳ khai đắc thắng, mã đáo công thành."

Hai người uống cạn.

Từ Tử Lăng lại ngần tham trong lòng, một câu này của Đậu Kiến Đức sẽ khiến bao nhiêu người vì chiến tranh mà ly tán, thậm chí phơi thây bên đường.

Trình tẩu chết đi khiến hùng tâm tráng chí của Khấu Trọng nhất thời xẹp xuống, chưa hồi phục lại, ngẩn ngơ nhìn Đậu Kiến Đức và Lưu Hắc Thát ý chí bùng bùng, không thốt nổi lên lời.

Đậu Kiến Đức lại quay sang uống với Khấu Trọng: "Ba vị định thế nào?"

Khấu Trọng biết bị bá chủ danh chấn nhất phương này muốn hỏi mình có theo ông ta không, bèn đáp: "Tại hạ và Tiểu Lăng muốn đi thăm Trác đại tiểu thư. Hi Bạch định đi đâu?"

Hầu Hi Bạch đáp: "Tiểu đệ đi tìm Lôi lão ca, thăm nom tình hình của ỹ."

Lưu Hắc Thát nói: "Chẳng ngờ huynh đệ chúng ta mới gặp gỡ đã lại chia tay, nhưng cũng thống khoái vô cùng, ta kính ba vị một chén, chúc ba vị lên đường bình an, mau chóng cùng hợp mặt uống rượu."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm kích trong lòng, hiểu rằng Lưu Hắc Thát âm thị hai gã lập tức đi ngay, vội nâng chén.

Tuyết vẫn rơi trong trời đêm.

- o O o -